

„Vanček, Ciril, letos je mogoče pozabil, ker smo daleč na koncu vasi. Nič se ne jokajta, bo pa drugo leto prinesel veliko . . .“

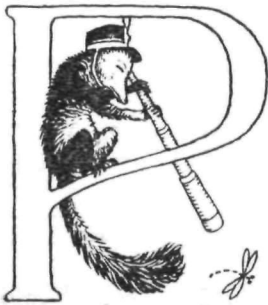
„Pa sosedovemu Janezu in Tončku je prinesel toliko —“

„Tudi vama bo; kar lepo pokleknila in molita k Miklavžu, da pride naš atek, ki živi tam daleč za morjem, kmalu domov. Miklavž se je zmotil in je prinesel atku, in kadar pride atek domov, bo dal vse, vse vama. — Le prosita, da se kmalu vrne!“

FRAN KOŠIR:

Sličica iz vaške krčme.

rikrevsal je v vaško krčmo „Pri pošti“ Grilov Lukež s Hudimarjev, sedel za mizo ob peči, udaril s svojo koščeno roko ob mizo ter zarentačil:

„Hrgolina,
liter vina!
Hopsasa,
kos mesa!“

He, Brencelj, kje te pa pes drži? Vina na mizo, da si privežem svojo žejno dušo!“

Takoj na te besede prileze gostilničar Brencelj iz kuhinje, pokara malo Lukeža zaradi prevelikega vpitja ter nalije gostu črttinko vina. Zatem sede nasproti Lukežu ter se pomenkuje z ujim, kot je pač že navada po naših vaških gostilnicah.

Grilov Lukež je imel že tretjo črttinko pred sabo, ko pride v krčmo kakih šest lovcev. Le-ti prisedejo k Lukeževi mizi, si naroče utešila lačnim sitnobam — želodcem — ter vina. Lov je bil dober, in piti se mora, pravijo.

Ko so se lovci dodobrega najedli ter ga je vsakteri udušil par kozarcev, so se jim odvezali jezički in jeli so zbijati vsakovrstne lovske šale. Prvi se je oglasil najstarejši lovec, rekali so mu Štefka, ki je pravil nekako tako-le:

„Približno pred dvajsetimi leti smo bili na lovu, in preganjani zajec se nam je zatekel na dvorišče, obdano okoloinokolo z nad dva metra visokim zidom. Trije lovci smo se postavili z napetimi petelini pred vrata na dvorišče in čakali zajca. Vprašam vas pa sedaj, kako bi nam lahko zajec odnesel živ svoje pete?“

Vsi so ugibali in ugibali semintja, kako bi bilo to možno, a pravega ni zadel nobeden.

„E,“ pravi lovec Štefka, „kako je zajec ubežal živ, kaj pa to nas briga, to je vendar povsem zajčeva zadeva.“

„Dobro, dobro, Štefka,“ de lovec Križkraž, „poslušajte, kaj se je pa meni zgodilo nekoč na lovu! Šel sem po brvi, kar mi prilomasti nasproti od ene strani medved, od druge medvedka, na levi in desni strani pa je

bila tako globoka voda, da bi bil gotovo utonil, če bi bil skočil v vodo, če pomislite, da znam plavati kot kamen. No, in kaj mislite, da se mi je zgodilo?“

„Je, medveda sta me pojedla,“ odvrne lovec Križkraž, ko ni nihče znal odgovora.

In zopet odpre usta lovec Štefka, pokliče svojega Alija, mu da obrano kost ter pravi: „Vsi veste, da imam dva lovska psa, Alija in Greifa. Ali je hud Slovenec, Greif pa trd Nemec. In kako dobro je to. Kadar grem na ptičji lov, zakličem: Greif, komm! Ali seveda ne razume besedice „komm“, zato se še niti ne zmeni ne. No, in kadar grem nad zajce in drugo slično štirinogato, rogato, kosmato in nedomačo žival, pa zakličem: Ali, pojdi, greva!“

Take in enake so zbijali lovci, ko priteče Grilovega Lukeža šesteleten deček, prime očeta za rokav in pravi: „Ata, mama so rekli, da morate takoj iti domov!“

„Kako pa še rečeš, Francek. ateju?“

„Naš oče.“

„Kako še?“

„Naš dobri oče.“

„Kako še?“

„Beli Gril.“

„Kako še?“

„Čisto, čisto, beli Gril.“

In Grilov očka pogladijo svojega sinčka, mu kupijo žemljico, plačajo krčmarju in odidejo.

H.:

[Fanika pa njen maček.

o sta dva: Fanika pa njen maček!

Fanika je enajstletna, za svojo starost srednja deklica črnih las in črnih oči ter ogorelega obraza, njen maček pa je — koliko let šteje, ne vemo — velik debeluhar. Barve je sive, le po trebuhu je tuintam bel. Dolge mustače pod nosom ga delajo čestitljivega.

Fanika pa njen maček!

Skoro vedno sta skupaj. Pa bila bi še bolj, ko bi imelo leto same nedelje in četrteke. Ponoči v resnici nista skupaj, ker spi Fanika v sobi, njen maček pa v kuhinji. Sanjata pa najbrž drug o drugem. Fanika o mačku, maček o Faniki.

Kdo izmed njiju prej vstane, je težko reči. Ni se še zgodilo, da bi maček zalezal Faniko v postelji, pa da bi Fanika videla, kako se njen prijatelj preteguje, ko zapusti svoje ležišče tam pod pečjo.